

altåtgørende for, at vi fra politisk hold ikke skal acceptere jobkarteller, er, at der er tale om aftaler imellem to parter, de to virksomheder, som begrænser en tredje part, nemlig lønmodtageren.

Det er rent faktisk det, det her lovforslag nu lovliggør. Den eneste forskel er, at nu kan virksomhederne ikke længere gøre det hemmeligt – det er vel i sig selv sympatisk – til gengæld får virksomhederne med ministerens og Folketingets flertal, hvis Dansk Folkeparti bakker op, som det forlyder i pressen at de gør, lov til at lave den slags aftaler.

Og hvis man sammenligner med den retstilstand, som vi har i dag, kan man konstatere, at organisationerne i deres høringssvar er meget bekymrede for, om vi ender i en situation, hvor de eksisterende kunde- og konkurrenceklausuler ikke vil blive anvendt, men hvor man i stedet for vil anvende denne lovgivning, der kan binde medarbejderne, uden at de samtidig kompenserres.

Socialdemokratiet kan derfor ikke støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Hr. Thomas Adelskov dvæler ved høringssvarene, og det er jo også altid fornuftigt at gøre det. Det, som man jo selvfølgelig også skal holde sig for øje, er: Hvilken interesse har de, der indgiver høringssvarene? Og derfor vil jeg godt bede hr. Thomas Adelskov forholde sig til, at vi jo ikke har set, at de samme lønmodtagerorganisationer, som har været kritiske i høringssvarene i den periode, hvor vi har kendt til de her forskellige former for erhvervsmæssige bindinger, har stillet som kardinalpunkt i overenskomstforhandlingerne, at det her skulle der ryddes op i og nu ville arbejdsmarkedets parter selv løse den her problemstilling.

Der er jo god tradition for, at arbejdsmarkedets parter selv løser den her slags problemstillinger, men det har ikke været noget kardinalpunkt. Det er da lidt underligt, og det er det, jeg godt vil bede hr. Thomas Adelskov forholde sig til, nemlig at fordi vi nu bringer det ind i Folketingssalen, fordi vi fra regeringens side siger, at vi ikke vil acceptere hemmeligheden, så synes man nu, at det her er utrolig vigtigt, men det var ikke særlig vigtigt i overenskomstforhandlingerne.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Vi er i øjeblikket i gang med at behandle et lovforslag, der rent faktisk vil være med til at ødelægge mobiliteten på arbejdsmarkedet, som vil binde og låse lønmodtagerne til konkrete virksomheder og stavnsbinde den enkelte medarbejder. Derfor kan det jo undre mig, at folketingsmedlemmer, som ellers erklærer sig som liberale, støtter det her lovforslag og støtter den politik, der forhindrer, at man rent faktisk som lønmodtager kan søge over i andre virksomheder.

Jeg kan godt forstå, at arbejdsgiverorganisationerne gerne ser det her lovforslag fremmet, og at de i høringssvarene jo roser lovforslaget, fordi de nu får en mulighed for at holde på medarbejderne og undgå, at medarbejderne begynder at stille lønkrav, for vil de i givet fald f.eks. stille voldsomme lønkrav, ja, så har de svært ved at søge over i andre virksomheder, hvis ikke de får dem opfyldt, for der bliver ikke en lønkonkurrence, når man har lavet aftaler om ikke at ansætte hinandens medarbejdere.

Og når organisationerne er bekymrede for det, så synes jeg, at man skal læse deres høringssvar, hvor de jo lige nøjagtig beskriver, at det er retstilstanden og retsstillingen i forbindelse med det, som det her lovforslag medfører, der er det farlige. Det, vi kender i dag, er, at man har begrænsninger på, hvilke aftaler man kan indgå, og at man i dag har kunde- og konkurrenceklausuler, der rent faktisk for en stor del af lønmodtagernes vedkommende er bedre.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Det var mange ord, men jeg synes egentlig ikke, man forholdt sig til selve problemstillingen. Jeg har ikke hørt det som værende et problem, som fagbevægelsen har bragt til torvs, og hvor den har sagt: Det her er et kardinalpunkt, det her er noget, som vi simpelt hen vil have en anderledes løsning på. Og derfor så er det da lidt pudsigt, at når det er sådan, at vi står i den situation, at der skal lovgives om det, jamen så er der pludselig alverdens ulykker, der falder ned over noget, som man ikke har betragtet som så alvorligt et problem, at man har villet have det forhandlet i forbindelse med overenskomstaftalerne. Jeg ved ikke, om det har været bragt til torvs, men det har i hvert fald ikke været et kardinalpunkt, man har tvunget igennem.